

А зранку сипав сніг й домучувала совість

Ігор Павлюк

А зранку сипав сніг й домучувала совість.
І ледве ліс терпів соснового себе.
Сатурнове кільце в очах тримали сови
Й кипіло в них вино підльодно голубе.

З неписаних часів пронизували кроки,
Звірину голоси й тоненький струм ріки.
А зранку сипав цвіт.
Тьотки знімали вроки.
В блакитних вежах мли ховалися зірки.

Молилися на Схід. Дивилися на Захід.
І крильми замість рук торкали хліб землі.
Ні холоду, ні голоду, ні сміху і ні страху —
Нічого не було,
Чого би не жалів.

Минулий грамофон крутився, як Вселенна.
Лиш в протилежний бік.
Лиш в протилежний бік...
І капала в надріз вода важка й зелена,
Забувши краплям лік,
Забувши краплям лік.